

Lovec příšer

Zrození lovce

Jeff Gunhus

Přestože jsem byl od narození předurčený stát se lovcem příšer, většinu života jsem prožil v blahé nevědomosti. Teda ne že bych o příšerách nikdy neslyšel. Každý o nich slyšel. Setkáváme se s nimi v telce, ve filmech, v knihách, komiksech, prostě všude.

Ale nikdy by mě nenapadlo, že jsou skutečné a že několik z nich tajně bydlí v našem městečku, kde netrpělivě vyhlíží mé čtrnácté narozeniny... aby mě mohly zabít.

Jo, čteš správně. A nejen to. Chtěly, abych u toho pořádně trpěl. Nestvůry naštěstí nebývají příliš kreativní, takže předpokládám, že šlo jen o různé způsoby, jak si na mně pošmáknout. Ale mně jde o princip. Co jsem jim kdy udělal?

Odpovědi jsem se dočkal den před mými narozeninami.

Začal jako každý jiný. Vzbudilo mě zděšení, když jsem si ve spaní uvědomil, že jsem zapomněl vypracovat úkol do angličtiny. Po krátké panice nastoupil pocit viny, který mě však brzy opustil, načež jsem se znovu odebral na kutě. (Nesud' mě. Vím, že děláš to samé.)

V čase, kdy bych měl pomalu vstávat do školy, si samozřejmě užiju ten nejlepší spánek. Nevím, jestli to máš stejně, ale tehdy taky nejvíc sním. A někdy své sny dokážu kontrolovat. O čem se mi zdálo toho osudného rána, si pamatuju naprosto přesně. Snil jsem o Cindy Adamsové, nejkrásnější holce z celé školy.

Ale no tak! Nedělej, že tě holky nezajímají (nebo kluci, pokud jsi natolik bezvadná holka, že ses nebála sáhnout po mé knížce). Takže během roman-

tických pasáží nechci slyšet žádné „fuj... to je nechutné“. Neboj, tolik romantiky tu zase není. A když už, tak vážně stojí za to.

Jak jsem zmiňoval, zdálo se mi o Cindy Adamsové, nejkrásnější holce ze školy. Skutečně Cindy Adamsové bych nestál za pozdrav, ale v mých snech jsem se nezdáral přistoupit těsně k ní, přestože byla obklopená skupinou kamarádek, a nabídnout jí rámě.

„Ahoj,“ osmělil jsem se. „Nechceš se mnou chodit?“

Usmála se a přikývla. Kamarádky nestačily zírat, když mě vzala za ruku a odkráčela se mnou pryč. Sledovala nás celá škola a Cindy Adamsová se ke mně tiskla, jako kdybychom spolu randili dlouhá léta.

Jakmile jsme osaměli, vsadil jsem všechno na jednu kartu. Postavil jsem se k ní čelem a našpulil rty. Zčervenala, přesto mě neuhodila, nevysmála se mi ani neutekla. (Což se všechno klidně mohlo stát.)

Naklonila se k polibku. Zavřela oči. Pootevřela rty... a odhalila řadu špičatých tesáků!

Chtěl jsem uskočit, ale měla mě v hrsti a prsty mi zarývala do kůže. Když oči znovu otevřela, byly zářivě rudé. Zavrčela a zuby jí ještě o něco povyrostly. Trčely jí z pusy. Přitáhla si mě k sobě, aby se mi zakousla do krku, když vtom...

Vymrštil jsem se na posteli a vykřikl z plných plic.

Do pokoje přiběhla teta Sophie.

„Co se děje?“

Když mi došlo, že se mi to jen zdálo, sundal jsem ruce z krku. Ulevilo se mi, že mi nikdo nechce rozervat hrdlo, na druhou stranu jsem byl lehce zklamáný, že mi to se Cindy Adamsovou nevyšlo.

„Ale nic,“ zamumlal jsem. „Problémy s holkama.“

Teta Sophie se usmála. „Zítra oslavíš čtrnácté narozeniny. To ti teprve začínou starosti. Tak pojď. Snídaně je na stole.“

Odporoučela se z pokoje a já se líně doplazil z postele do koupelny. Tam jsem si poprvé všiml něčeho zvláštního. Kluk v zrcadle vypadal podobně jako včera, s tím rozdílem... že byl větší.

Nevyrostl jsem do výšky, ale přes noc mi jako zázrakem narostly svaly. Nijak závrtně. Nestal se ze mě najednou Pepeček námořník, ale něco se rozhodně změnilo. Ani dřív jsem nebyl žádná bábovka, ale toho rána? Páni. Vypadal jsem dobře. Předváděl jsem se před zrcadlem a žasl nad tím, jak se mi bicepsy formují do velkých boulí.

„To je naprosto senzační,“ pochválil jsem svůj odraz v zrcadle.

Po snídani (natož po úkolu z angličtiny) jsem ani nevzdechl, hodil na sebe oblečení a utíkal do sklepa, kde sídlila posilovací lavice. Teta Sophie mi ji pořídila k minulým narozeninám se slovy, že pokud mě někdy přepadne touha posilovat, je mi plně k dispozici.

Párkrát jsem ji použil, ale většinu času sloužila k odkládání nepoužívaných krámů.

Vzal jsem do ruky dva dvacetikilové kotouče a každý z nich nasadil na jeden konec tyče.

Nato jsem se na lavici s těžkým závažím nedůvěřivě zadíval. Tyč vážila dalších dvacet kilo, takže dohromady jsem měl co do činění s šedesáti kily. Na to jsem si netroufl. Do té doby jsem uzvedl maximálně tyč s desetikilovými kotouči a i to mě po prvním přitahu málem odrovnalo.

Přestože jsem si připadal jako Herkules, nehodlal jsem se zmrzačit. Dvacetikilové kotouče jsem vyměnil za poloviční a ulehl na lavici.

Zhluboka jsem se nadechl, zvedl činku a pomocí zpevněných paží jsem s ní pár vteřin balancoval ve vzduchu. Pak jsem ji pomalu přitáhl k tělu. Očekával jsem, že na mě dopadne jako kus šutru a rozdrtí mě. Ale to se nestalo. Nechal jsem činku spočinout na hrudi a znovu ji zvedl nad hlavu. Ruce bez námahy vystřelily vzhůru.

Usmál jsem se a rovnou jsem si dopřál pět opakování. A ani jsem se u toho nezapotil.

Potom jsem závaží odložil, posadil se a se zájmem si prohlédl napumpované svaly.

Asi víš, co následovalo. Popadl jsem dvě dvacítky a nasunul je na tyč. Když jsem se položil na záda a podíval se na obě strany obřího závaží, zmocnily se mě jisté pochybnosti. Nehodlal jsem však ustoupit.

Tyč jsem sejmul ze stojanu, ruce zvedl ke stropu a přitáhl k hrudi. Stejný pohyb jsem zopakoval desetkrát.

„Co tam děláš?“ zavolala na mě teta Sophie z přízemí.

„Už jdu!“ zařval jsem místo odpovědi a činku odložil.

Cítil jsem, jak mi na hrudi pulzují svaly, a nechápal, co to má znamenat. Ale líbilo se mi to. Ať už se se mnou dělo cokoli, rozhodl jsem se, že se v tom nebudu štourat. Nově nabytou sílu jsem rychle přijal za svou. Možná šlo o normální projev dospívání.

„Jacku Smithe!“ ječela teta Sophie.

Hlavu jsem si mohl lámat později. Vyběhl jsem nahoru a pustil se do vydatné snídaně skládající se ze slaniny, vajíček a toustového chleba. Teta mi nalila sklenici džusu a pokusila se prsty pročesat mé nepoddajné vlasy. Nato se posadila za stůl, lokla si kávy a zasmušila se. Přestože jsem byl z nenadále proměny v sedmém nebi, dělal jsem si o ni starosti.

„Stalo se něco, teto Sophie?“ zeptal jsem se.

Zjevně jsem ji vytrhl z myšlenek, načež mi věnovala krátký úsměv. „Ne, nic se nestalo. Víš ty co? Dneska tě čeká poslední večeře před čtrnáctými narozeninami. Na co bys měl chuť? Můžeš si přát cokoliv.“

„Cokoliv?“ ujišťoval jsem se.

„Cokoliv.“

„Chtěl bych salámovou pizzu s ananasem z pizzerie Papagallo a obrovskou mísu zmrzliny s kousky mátové čokolády.“

„Vážně? Vybral by sis to, i kdyby šlo o poslední večeři tvého života?“

Představil jsem si, jak se mi v puse rozvaluje rozteklý sýr, štiplavá červená omáčka a pikantní salám v kombinaci s náloží sladkého ananasu. Jen jsem na to pomyslel, začaly se mi sbíhat sliny.

„Jo, podle mě to zní dokonale,“ stál jsem si na svém. „Můžu k nám někoho pozvat?“

„Chtěla bych večer strávit jen ve dvou, nevádí?“

Znovu se zachmuřila a já odložil vidličku. „Víš určitě, že je všechno v pořádku?“ naléhal jsem.

Přikývla, ale do očí se jí nahrnulý slzy. Posbírala špinavé nádobí a odnesla ho do dřezu. Při podobných situacích mě napadalo, jestli ji netrápí vzpomínka na mého tátu. Musel jsem si připomínat, že když já přišel o tátu, ona navždy ztratila mladšího brášku.

Můj táta byl voják, člen speciální jednotky nebo tak nějak. Jednoho dne – tak mi to teta Sophie vyprávěla, protože já jsem byl příliš malý na to, abych si něco pamatoval – nám na dveře zaklepalí jeho kolegové a oznámili, že padl v boji. Nic bližšího k tomu neřekli. Ani teta Sophie prý nevěděla, jak se to stalo. Nejednou mě však přepadla myšlenka, zda přede mnou přece jen něco netají.

V dětství jsem byl tátou posedlý. Neúnavně jsem se snažil jeho záhadné smrti přijít na kloub. Přestože mě od toho teta Sophie odrazovala, zapřísáhl jsem se, že až vyrostu, udělám vše, abych odkryl pravdu.

Nechápej mě špatně, po mámě se mi taky moc stýskalo. Zemřela, když jsem se narodil, a zbyla mi po ní jen jedna fotka pořízená z dálky. Teta Sophie zastoupila její místo velmi obstojně. Je úžasná. Baví ji rybaření, wrestling i baseball. Dokonce se nezdráhá chodit na všechny školní akce pro otce a syny, kde nad ostatními týmy po-každé zvítězíme.

Navzdory jejímu snažení jsem se v minulosti cítil velmi osaměle, což by nejspíš pochopil jen další sirotek. Žil jsem v přesvědčení, že mi něco uniká. A co hůř – že toho nikdy nedosáhnu. Do té prázdnoty jsem vložil všechn svůj vztek a zoufalství a díky tomu jsem se mohl soustředit na věc, po které jsem prahнул ze všeho nejvíc – dozvědět se, co se skutečně přihodilo mému otci. Nemusí tomu tak být, s největší pravděpodobností ani nebude, ale chci věřit, že až záhadu rozluštím, prázdnota zmizí a samota mě nechá na pokoji. Kéž by.

Tak jo, to by stačilo. Nechci v tobě vyvolat pocit, že si jen stěžuju. Vrh-neme se na to. Teď přijde na řadu část, ve které jsem se setkal se svou první příšerou.

Jakmile jsem do sebe naházel snídani, která by nakrmila tři hladové krky, popadl jsem batoh a vyběhl ze dveří. Město Sunnyvale působilo venkovským dojmem. Náš dům se nacházel několik stovek metrů od hlavní silnice a za ním se rozléhal starý les. Štěrkovou příjezdovou cestu lemovaly stromy a nejbližší soused bydlel v nedohlednu.

Od hlavní silnice jsem to měl do školy sotva čtyři sta metrů, takže jsem často chodil pěšky. Většinou jsem utíkal, protože brzké vstávání nepatřilo mezi mé světlé stránky. Podíval jsem se na hodinky. Hrozilo, že přijdu pozdě. Utáhl jsem popruhy na batohu a vystřelil po příjezdové cestě.

Znovu mě přepadl ten zvláštní pocit jako při zvedání závaží. Nohy jako pružiny bez námahy překonávaly jeden skok za druhým. Řítil jsem se dvojnásobnou rychlostí. Navíc mi nedělalo problém ještě trochu přidat.

Když jsem doběhl k silnici, zastavil jsem se, abych popadl dech. Vůbec jsem se neunavil. Za sebou jsem uviděl obláček prachu přesně jako v komiksech, když se jedna z postav žene krajinou nebývalou rychlostí. Zazubil jsem se. Bylo to vážně boží.

Došel jsem k prvnímu domu v ulici. Byl opuštěný a pomalu zarůstal trávou. A na dvoře visel basketbalový koš. Shodil jsem ze sebe batoh a natáhl se pro míč, ležící ve vysoké trávě.

Koš jsem si ze země chvíli měřil. Pak jsem se rozhlédl, abych se ujistil, že mě nikdo nesleduje, párkrát jsem zadřibloval, vyběhl ke koši, vyskočil... a zasměčoval.

Něšlo o šťastný omyl, míč nesklouzl obručí omylem. Držel jsem ho oběma rukama a zasunul ho do toho prokletého koše jako profesionální hráč NBA. Ještě včera bych se sotva dotknul sítě, i kdybych se snažil sebevíc.

Tehdy jsem měl poprvé nahnáno. Ať už změnu způsobilo cokoliv, přišlo to jako velká voda. A zcela zřejmě to nebylo normální. Ale upřímně, *tolik* jsem se zase nevyděsil. Víc než cokoliv jiného jsem ze sebe měl radost.

Zdálky jsem uslyšel první zvonění. Chňapl jsem po batohu a uháněl ke škole. Nemohl jsem tušit, že za krátký okamžik narazím na první příšeru.

Zpočátku jsem si příšeru spletl s obyčejným mužem. Nepřišlo mi na něm nic divného, protože jak už jsem se zmínil, Sunnyvale bylo klidné, tiché město a já neměl důvod k obavám. Proběhl jsem kolem něj, nadšený z nově nalezené superschopnosti, když mi ten chlápek bez varování podkopl nohu a já klopýtl.

Řítil jsem se střemhlav na chodník. Věděl jsem, že až narazím na beton, bude to bolet. Moc.

Jenže pak se stalo něco neuvěřitelného. Aniž bych si to promyslel, ve vzduchu jsem před sebe natáhl ruce, odrazil se od země a dopadl zpátky na nohy.

Copak se ze mě přes noc stal olympijský gymnasta, nebo co?

Neznámý chlápek si mě zvědavě prohlížel, ale moje atletické schopnosti na něj udělaly jen poloviční dojem. Chtěl jsem ho požádat, aby mi vysvětlil, proč mi podrazil nohu, ale stačil jediný pohled a já pochopil, že bude lepší zůstat zticha. Přejel mi mráz po zádech a naskočila husí kůže. Zatočila se mi hlava. Nejradši bych se otočil na patě a utekl. V životě jsem ho neviděl, ale každá buňka v těle mi radila, abych se od něj držel dál. Měl jsem poslechnout svůj instinkt a rychle se vypařit, jenže já od něj nedokázal odtrhnout oči.

Cizinec měl bledou tvář a šedé, téměř průsvitné vlasy po ramena. Oblíčež hranatý s výraznými lícními kostmi a ostrou bradou. Napadlo mě, jestli není albín, protože jeho oči byly bledě modré, téměř bezbarvé. Na sobě měl

dlouhý staromódní kabát, sahající ke kotníkům, pod kterým schovával černé kalhoty a kožené boty na podpatku. Jako kdyby se k nám zatoulal z jiného časoprostoru.

A pak jsem si všiml jeho rukou. Byly nepřírozeně vrásčité a na každém prstu se vyjímal dlouhý černý nehet. Rukou ukázal mým směrem a vytasil na mě ošklivý pařát.

„Dobrá,“ zasyčel. „Tvá proměna již započala. Alespoň si užijeme větší legraci, až tě zítra navštívíme.“

Nato se usmál a tehdy jsem je uviděl. Ostré špičáky jako mívají upíři ve filmech. Nevěřil jsem svým očím, ale z jiného důvodu, než si asi myslíš. V tu chvíli mě nenapadlo, že hledím na skutečného upíra, proto jsem předpokládal, že ten chlápek má falešné zuby... a že je to nějaký blázen. Není nic neobvyklého potkávat lidi převlečené za upíry během Halloweenu, ale narazit na jednoho v září... to mi zkrátka nesedělo. Není divu, že jsem z něj byl nespokojen.

Rozhodl jsem se, že mi krátké dostaveníčko s panem Podivným stačilo, proto jsem začal pomalu couvat, nato jsem se otočil a rychlým krokem se vytratil. Slyšel jsem za sebou jeho smích, ani jednou jsem se však neohlédl. Běžel jsem, co mi síly stačily, a nezastavil se, dokud jsem nedorazil do školy.

Vyučování nemělo konce. Snažil jsem se soustředit, ale nedokázal jsem myslet na nic jiného než na své nově nabyté schopnosti. Navíc mi v hlavě dokola zněla poznámka pana Podivného. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím jsem byl přesvědčenější, že neznámý muž věděl o mé tělesné transformaci. *Tvá proměna již započala.* Ale jak se o tom mohl dozvědět? Jaká proměna? A pokud teprve započala, jak bude pokračovat? Jak moc se ještě změním?

No, a pokud měl pravdu ohledně mé proměny, mohl jsem si jen domýšlet, co znamenal jeho druhý komentář: *Alespoň si užijeme větší legraci, až tě zítra navštívíme.* Neměl jsem tušení, co tím myslel, ale rozhodně to neznělo lákavě.

Předsevzal jsem si, že si to nechám pro sebe, dokud situaci nevyřeším. Držet jazyk za zuby mi dopoledne nedělalo žádné potíže, jenže pak nastala přestávka na oběd.

U jídla většinou sedávám se svými kamarády. Willem Akersem a T-Rexem Boylem. Co se týče středoškolské hierarchie popularity, naše parta spadala někde do průměru. No dobře, možná jsme byli lehce pod průměrem. Nepat-

řili jsme mezi super kluky, které považovali za školní majestát, zároveň nás však nikdo nespojoval s místními exoty.

Možná jen T-Rexe, ale my ho i tak měli rádi. Bydlel se svou stoloitou babičkou, která trvala na tom, že mu všechno jeho oblečení ušije. Jelikož už jí zrak příliš nesloužil a ruce se jí ustavičně trásly, jeho outfity připomínaly šílenou konfekci pro klauny. T-Rex byl baculatý a z nejednoho úhlu vypadal jako kulička. To samotné by stačilo, aby si ho školní pitomci dobírali, jenže on se kromě toho ještě v jednom kuse dloubal v nose.

Šlo o normální zlozvyk. Dělal to tak často, že všechny zajímalo, co tam vlastně hledá. Do těch dírek během hodiny zajel tolikrát, že už mu tam žádní holubi zůstat nemohli. Jenže to ho nezastavilo. Jednoho dne mu Will dal přezdívku T-Rex. Víš, že měl T-Rex ty malinkaté pazourky? Willa napadlo, že kdyby se z našeho kamaráda stal dinosaurus, nedosáhl by si do nosu a všechny jeho problémy by zmizely. Stejně ho nazvala i jeho babička, čemuž jsme se řehotali celé odpoledne, a už mu to zůstalo.

T-Rex stále ještě čekal v řadě, když jsme se s Willem posadili k našemu obvyklému stolu v rohu jídelny. Říkám „obvyklému“, ale Will byl častěji po škole než na obědě. Vrhla se z jednoho problému do druhého, protože si nedával pozor na pusy a mluvil rychleji, než přemýšlel. Znáš to, když tě napadne něco neslušného, ale hlásek v hlavě ti poradí, abys to nevyslovil nahlas, protože by ses mohl dostat do maléru? Willovi takový hlásek chyběl, prostě co měl na srdci, to měl na jazyku.

Teta Sophie jednou prohlásila, že Will má komplex malého muže, což mě nejdřív dost znepokojilo. Lekl jsem se, že trpí chorobu, která ho postupně užírá zažíva. Potom jsem si to ale vygoogloval a docela se pobavil. Znamená to jen, že si nižší lidé svou výšku kompenzují agresivním chováním.

Will byl jedním z nejmenších, možná úplně nejmenší kluk z naší třídy. K čertu, pravděpodobně ho převyšovaly všechny děti i z nižších ročníků. Ve svých představách byl ale nejvyšší chlapák ze školy. A měl se sebou velké plány. Jeho cíle neznaly hranic. Nechtěl se stát pouhým členem fotbalového týmu, chtěl být ligovým šampionem. Nechtěl vydělávat miliony, toužil po miliardách.

A víš co? Já mu věřil. Co Willovi chybělo v centimetrech, hravě doháněl sebevědomím. Připomínal miniaturního pitbula – malého, ale horlivého.

Kromě toho měl tajemství, o kterém většina lidí, dokonce ani učitelé nevěděli. Bydlel jen s tátou, protože máma od nich před pár lety utekla. Jeho

táta nebyl žádný dobrák. Většinu času se staral jen sám o sebe, nevytahoval paty z domu a pomalu chátral společně se svým majetkem. Tráva na dvorku sahala do pasu a z rodinného auta se stal zrezivělý vrak. Jediným důkazem o jeho existenci byly čerstvé modřiny na synových pažích.

Ten den nebyl výjimkou. Po rukou a krku se mu táhly tmavé, ošklivé podlitiny. Když jsem na ně upozornil, Will jen pokrčil rameny a stáhl si rukávy. „Staroušek má pořád pěknou páru, když se naštvě,“ řekl nevzrušeně.

„Měl bys o tom někomu říct.“

„To nic není. Zvládnu to,“ namítl. „Nemůžu se dočkat, až odsud vypadnu. Po ničem jiném netoužím.“

„Půjdem spolu. Výběr vysoké nechám na tobě.“

„Vysoké?“ Will se zachechtal. „Snažíš se na mě mít dobrý vliv, nebo co? Samozřejmě že půjdu na vysokou, jen pochybuju, že zrovna ty se dostaneš na prestižní školu jako já.“

Společně jsme se zasmáli. Oba jsme věděli, že jeho žákovská trpí nedostatkem jedniček a dvojek. Ne že by nebyl chytrý. Přechytračil by nás všechny. Šlo jen o to, že jeho inteligence se nedala změřit tradičními testy. Byl protřelý. A s ničím se nepáral.

„Nevím ale, jestli vydržím čekat tak dlouho. Někdy bych se nejradši hned sebral a stopem odjel pryč. Kamkoliv, jen nezůstat tady. Kamkoliv na světě.“ Štouchnul do jídla, ztracený v myšlenkách. Musel jsem ho rozptýlit.

„Chceš slyšet něco šíleného?“ nadhodil jsem.

Popsal jsem mu dnešní ráno, jak jsem zvedal těžké činky, hnal se rychlostí světla, bez námahy střílel koše a potkal totálního pomatence. Když jsem domluvil, dal jsem mu prostor, aby informace vstřebal.

„To je bezvadný,“ prohodil. „A teď tu o Červené Karkulce.“

„Tak to není. Já si nevymýšlím. Vážně se to stalo.“

„Nevěřím ti ani slovo.“

„Ale já to myslím vážně,“ namítl jsem. „Děsí mě to.“

„Tak jo, pojďme v zájmu konverzace předpokládat, že nejsi velký sprostý lhář.“

„To je od tebe šlechetné.“

„Co mi tu vyprávíš, je v podstatě začátek každého komiksového příběhu. Nepokousal tě v poslední době radioaktivní pavouk?“ Will se zahihňal. „Možná ti nějaký šílený vědec vstříkl experimentální látku.“

„Neměl jsem ti nic říkat.“

Očima jsem zabloudil – tak jako při každém obědě – ke stolu, u kterého seděla půvabná a naprosto neodolatelná bytost. Cindy Adamsová. Au. Pouhý pohled jejím směrem mi působil bolest. Kdykoliv jsem ji spatřil, vnitřnosti se mi obrátily naruby.

Nevím, jestli za to mohly zlaté blond vlasy, zářivě zelené oči nebo dokonale bílé zuby, které tvořily nejkrásnější úsměv. Možná pouhý fakt, že nebyla jen krásná, ale měla rovněž nejlepší známky a vynikala ve sportech natolik, že ji trenéři klučích týmů přemlouvali, aby nastoupila do jejich družstva. Byla zkrátka naprosto senzační.

K mému zděšení mě jedna z kamarádek načapala, jak na Cindy zírá. Dloubla do ní a ta ke mně zvedla oči dřív, než jsem stačil uhnout. Chycen při činu. Začátečnická chyba civět jako úchyl na nejhezčí holku ze školy. Super.

Jenže ona se usmála, a dokonce mi zamávala. BUM, jako kdyby mě zasáhla elektřina o síle deseti tisíců voltů. Cítil jsem se dobře, přímo náramně, až jsem se z toho málem pozvracel.

Vtom se na druhé straně jídelny ozvala rána, následovaná salvou smíchu. Otočil jsem se za zdrojem hluku a záupěl. Dirk Riggles, král šikany ve škole, se znovu pustil do T-Rexe.

Dirk vypadal, jako kdyby ho puberta zasáhla dřív, než se naučil chodit. A jako kdyby ve stejný den začal posilovat. Nosil obtažená trička, aby nikomu z nás neuniklo, že má obrovské pracky. A spolužákům dopřával pravidelnou nakládačku, abychom nezapomněli, že se je nebojí použít.

Většinou jsme se Dirkovu a jeho kumpánům úspěšně vyhýbali, ale T-Rex bez naší přítomnosti spadl přímo do jámy lvové.

Než jsem zaregistroval, co se děje, Dirk už vysypal plný tác něčeho, co vypadalo jako makarony se sýrem, pudink a bramborová kaše, za T-Rexovo tričko. A nato na celou jídelnu zahulákal: „Oběd máš sníst, tlustochu, nemáš ho nosit,“ ušklíbl se a dav přihlížejících se nervózně zachichotal. Každý byl vděčný, že se nenachází na T-Rexově místě.

„Prostě odejdi, T-Rexi,“ zašeptal jsem. „Otoč se a vypadni.“

Jenže T-Rex se nehnul ani o píď. Strach ho přikoval k podlaze a z trička mu stékaly kousky jídla. A pak se to stalo. Nejhorší věc, kterou mohl udělat. Jeho ruka se pomalu sunula k nosu. Sváděl v sobě vnitřní boj, který na plně čáře prohrával.

„Ach ne,“ záupěl jsem. „Nedělej to, T-Rexi.“

Neposlechl mě. Ukazovák zabořil do levé nosní dírky tak hluboko, jako kdyby se chtěl poškrábat na mozkou.

Výraz v Dirkově tváři prozrazoval, že je nadmíru spokojený. Víc by ho nepotěšila ani výhra v loterii. Šance ponížít jinou lidskou bytost před celou školou byla pro Dirka Rigglesho lepší než celoroční Vánoce.

„To je hnus! Podívejte se všichni! Tlustoch se rýpe v nose!“ zaječel.

Abychom si to ujasnili – většina spolužáků už viděla T-Rexe dloubat se v nose. Patřilo to k němu. Ale kombinace trička umazaného od jídla, nervozity davu způsobená vědomím, že další Dirkovou obětí se může stát kdokoliv z nich, a samotné neskrývané dloubání způsobily, že jídelna vybuchla smíchy.

Chudák T-Rex nečinně stál s prstem v nose a bezmocně zíral na nespočet dětí, které si na něj ukazovaly a hlasitě se smály. Po tvářích se mu kutálely velké slzy. Dirk byl u vytržení.

„Podívejte, tlustoch brečí. Vypadá jako přerostlé mimino. Uáá-uáá-uáá,“ posmíval se mu.

Nejsem žádný hrdina. Stydím se přiznat, že jsem kolem Dirka a jeho party prošel několikrát, zatímco se navázeli do jiného spolužáka, a nijak jsem nezakročil. Ale vidět T-Rexe ronit slzy a ustrnout v situaci, která zjevně neměla konce, na mě bylo příliš.

Postavil jsem se na židli s odhodláním zakřičet něco troufalého, když vtom jsem z bezprostřední blízkosti uslyšel Willův hlas. „Sklapni, ty jeden ubožáku! Co kdyby sis dovoľoval na sobě rovné?“

Jídelna ztichla. Všichni se obrátili naším směrem včetně T-Rexe, který z šoku přestal brečet. Každého zajímalo, kdo byl natolik hloupý, aby se Dirkově postavil.

Dirk chtěl vědět totéž. „Která mrtvola má tolik odvahy?“ naléhal.

„Tady, ty bříďile,“ Will zakřičel nazpět. „Nech ho na pokoji.“

Nervózně jsem se rozhlédl kolem sebe s nadějí, že uvidím nějakého učitele, protože Dirk si to namířil přímo k nám. Skupinka jeho přívrženců mu byla v patách a očividně se nemohli dočkat blížící se bitky. Seskočil jsem ze židle a postavil se vedle Willa. Tady poteče krev.

Dirk se zastavil pár centimetrů od Willa a změřil si ho od hlavy až k patě, což nebyl problém, jelikož ho výrazně převyšoval. Rozzuřením funěl jako lokomotiva. Byl rudý a vypadal, že by nejradši do něčeho praštil. A tím něčím měl být Willův oblíbený.

„Z blízka jsi ještě ošklivější,“ zhodnotil Will.

„Tak fajn, drsnáku. Užij si veget v nemocnici,“ vyštěkl Dirk.

Zaječel a rozmáchl se obrovskou pěstí. Will se prvnímú úderu vyhnul, ale napodruhé to dostal přímo do břicha. Upadl a vyrazil si dech.

Myslel jsem, že je konec, ale Dirk mu to nedaroval. Přiskočil blíž a začal do Willa kopat.

Popadl jsem dva tácy z nejbližšího stolu, abych se měl čím chránit. Naneštěstí z nich odletěly zbytky jídla a zasáhly přímo Dirka.

Jídelna byla jako na trní. Dirk si setřel oběd z obličeje, byl vzteky bez sebe.

„Měl jsem v úmyslu podat si tvého kamaráda,“ zahučel. „Místo toho radši zabiju tebe.“

Skočil na mě, ale jedním švihnutím tácu jsem ho odrazil. Dopadl do židlí a sesunul se k zemi.

Jídelna zajásala.

Dirkovi kumpáni se mu vrhli na pomoc a zvedli ho z podlahy. Odstrčil je a zavrčel jako zvíře. Znovu se na mě vrhl.

Tentokrát se však poučil a těsně přede mnou se zarazil. Nato zvedl pěst do vzduchu jako boxer. Ohnal se po mně pravým hákem, ale já mu znovu nastavil podnos. Vystřelil levačkou, ale opět se setkal s odporem.

Ztratil nervy a začal mě bombardovat nespočtem ran a kopanců. Každý úder jsem bez námahy vykryl plastovým štítem. Nechápal jsem, jak to dělám, ale dařilo se mi to.

Dirk nakonec o několik kroků ustoupil. Z kloubů na prstech mu tekla krev.

„Vsadím se, že bez tácu takový hrdina nejsi,“ zafuněl.

Tehdy jsem pochopil, že mi vážně hráblo, protože po jeho poznámce jsem podnosy odhodil na zem a prohlásil: „To si jen myslíš.“

Musím se přiznat, že tohle byl můj první souboj. Jasně, zápasil jsem s kamarády a několikrát jsem se dostal do potyčky během sportovního utkání, ale nikdy jsem se nezúčastnil opravdové, skutečné rvačky. Nebylo to kvůli tomu, že by se přede mnou lidé měli na pozoru. Abych byl upřímný, do dnešního dne jsem obvykle zbaběle utíkal.

Při pohledu na řvoucího T-Rexe, kterého ztrapnili před celou školou, a na Willa schouleného do klubíčka na zemi, se ve mně něco vzedmulo. Něco, co ve mně dřímalo celou dobu. Jen jsem o tom do té chvíle neměl tušení.

Dirk se po mně ohnal a já vymrštil levou ruku a úder zablokoval. Další úder jsem zneškodnil ramenem. A pak jsem jako ve zpomaleném filmu sledoval, jak moje pravá pěst vystřelila vpřed a přistála na jeho nose.

Zavrával a zakryl si tvář. Mezi prsty se mu valila červená. Odtáhl ruce a diváci vydechli. Nos měl na stranu. Nejenže byl ohnutý, *vážně* byl zlomený.

„Zlomil jsi mi nos!“ zaúpěl.

Přiblížil jsem se k němu. „A pokud si budeš zase dovolovat na nějakého spolužáka, udělám to znovu. Rozumíš?“

Na vteřinu se zdálo, že se opětovně vrhne do boje, ale pak přikývl a měl se k odchodu. Ostatní se ani nehnuli a pohledem ho doprovázeli celou cestu ke dveřím. Nevím, co jsem čekal, ale když konečně odešel, spolužáci se na mě otočili a neskřývaně na mě zírali.

Neradovali se. Neděkovali mi za to, že jsem pomstil všechny minulé i budoucí oběti Dirka Riggleho. Jen zírali. Dokonce i Cindy Adamsová, kterou bych zvláště rád ohromil, stála jako přibitá, něco tiše šeptala kamarádkám a nervózně si mě prohlížela.

Šlo o první ochutnávku mého nyní již každodenního života. Lidé chtějí zachránit, když se ocitnou v nebezpečí, ale jakmile hrozba pomine, dívají se na tebe skrz prsty. Nezáleží na tom, jestli jsi je právě ubránil před tyranem a nebo jim zachránil krk, když jsi proklál vlkodlaka mečem. Strach má přednost před vděkem. Vždycky.

Jako na zavolanou vešli bočním vchodem do jídelny dva učitelé v rozjařené náladě. Žáci si hromadně oddechli, usadili se ke stolům a vrátili se k obědu. Otočil jsem se a uviděl zaraženého Willa.

„Poradil bych si sám,“ zamumlal. „Nemusel jsi mě zachraňovat.“

„Jen jsem ti dával prostor, abys nabral sílu, ale nechal jsem se trochu unést. Víš, že bys ho porazil.“

Will přikývl, ale pochybnosti ho neopouštěly. „To, co jsi mi vykládal ráno, jsi myslel vážně, že jo?“ ujišťoval se.

Dokonce i Will, se kterým jsem se znal od školky, si ode mě držel odstup a díval se na mě, jako by mi přeskočilo.

Pokrčil jsem ramený. „Ale ne, jen jsem zkouknul pár kung-fu filmů. Měl bys to taky zkusit.“

Vzdálil jsem se a nechal ho lámat si hlavu. Jeho reakce mě upřímně zaskočila. Na ostatních mi nezáleželo, ale když tě nejlepší kamarád pokládá za prašivce, zabolí to.

Jediný člověk, u kterého jsem si myslel, že najdu pochopení, byl T-Rex. Zašel jsem za ním, zatímco si z trička stíral zbytky jídla.

„Jsi v pohodě?“ zeptal jsem se.

T-Rex vyplašeně uskočil, jako kdybych ho ostrým klackem píchl do zadku, a schoval se za židli. Malé gesto, které mi prozradilo dost. Báł se mě stejně jako ostatní.

„Tak jo, pokecáme jindy,“ prohodil jsem a ukázal všem záda. Ty jo, tolikrát jsem snil o tom, že se postavím nějakému tyranovi. Nejednou jsem si představoval, že by k tomu mohlo dojít přímo tady v jídelně před celou školou. Ale nikdy by mě nenapadlo, jak osaměle se po činu budu cítit. Zdá se, že ani hrdinové nemají na růžích ustláno. A to mě vážně štválo.

„Počkej, Jacku,“ zavolal na mě T-Rex.

Ohlédl jsem se a uviděl jeho růžový obličej. V očích se mu leskly slzy. Židli odsunul stranou, vyrazil za mnou a vzal mě do náruče. Cítil jsem, že se jeho vlhké tričko vpíjí do mého, ale bylo mi to jedno. Žádné objetí by mi tehdy nepřišlo víc vhod. (I když Cindy Adamsová by nejspíš taky nebyla marná.)

Když zazvonilo, spolužáci zavržali židlemi a vypařili se z jídelny. Zůstala jen naše trojka. Kluci mě plácali po zádech a jeden přes druhého se překřikovali. Usmál jsem se. Konečně jsem zase měl kolem sebe svou partu.

„Víte co?“ nadhodil Will. „Měli bychom se odpoledne sejít a uspořádat oslavu.“

„Já nemůžu,“ zavrtil hlavou T-Rex. „Babičce v poslední době není dobře. Nic si nepamatuje.“

„Možná si nebude pamatovat, že máš dělat úkoly a pustí tě ven,“ zasmál se Will.

T-Rex se tvářil rozmrzele. Šťouchl jsem do Willa, abych ho napomenul. „Co kdybyste přišli ke mně? Budeme mít pizzu od Papagallo a zmrzlinu.“

Teta Sophie si sice přála, abychom večereli jen ve dvou, ale dala se snadno přemluvit a Willa s T-Rexem měla ráda.

„To mám z domu kousek. Na chvíli bych ji snad mohl nechat o samotě,“ usoudil T-Rex.

„A co ty?“ zeptal jsem se Willa.

„Děláš si legraci? Táta ani nepostřehne, že jsem pryč.“

„Super. Takže uspořádáme party u nás doma.“

Plácli jsme si dlaněmi, sebrali knížky a zamířili do třídy.

Když teď na ten den vzpomínám, pořád mi nejde do hlavy, že jeden z nás do dvaceti čtyř hodin prožije vlastní smrt.

Přeložila Nikola Polzerová